

TERMS OF THE PAPER.

The Terms of the Paper, will be half the former chargorof—two shillings a year.

Prepayment will be required in every case. To Subscribers who receive the Paper by mail, the terms will include the postage, which we are obliged to prepay at the rate of one penny each number. To them therefore, the price of the Paper will be—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

CHUNDICOOLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.
JAFFNA—The Missionaries.
TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
MADURA—Rev. C. F. MUZZY.
DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.
TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

நாற்சமயகோளரி.

உர். காண்டம்.—இரண்டாம்பிரிவு.

முன்றவது.

மேலும் ஆத்துமாபராபரவஸ்துவின்சாயலாகிறதென்னவென்றால், அது ஞானம் பாக்கியம் பரிசுத்தமென்றமுன்றுபாக்கியங்களானசாயலாகவும், குற்றமில்லாததாகவும் அவராலே உண்டாக்கப்பட்டவஸ்து—அது அழியாத வஸ்துவாக என்னென்றைக்குமிருக்கிவஸ்து. அதுபுத்தியுஞ் சித்தமுமுடைய வஸ்து—அது புத்தியினாலேபராபரவஸ்து மனத்தையும் மோட்சத்தையும் பூமியையும் நாகத்தையும் முன்னடந்தவைகளையும் இன்னடக்கிறவைகளையும் நடக்கப்போகிறவைகளையும் அறிந்துகொள்ளுகிறவஸ்து. அது சித்தத்தினாலே ஒருபொருளைக் குறித்துச் சந்தோஷப்படுகிறதும் மற்றப் பொருளைக் குறித்துச் சந்தோஷப்படுகிறதும் இவைமுதலான இக்கை கொள்ளுகிறவஸ்து—அது ஒருவனாலும் கட்டாயம்பண்ணப்படாதசயாதீன முள்ளவஸ்து—அது தேகத்தை ஆளுகிறவஸ்து—அது தேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்துபோனபின்பு பராபரவஸ்துவின் தன்மையோடேகலவாமல் வேறுபடுகின்றவஸ்து—அது பராபரவஸ்துவுக்குப் பயப்படுதலே ஞானத்திற்குத்துவகம்—அது ஞானமில் ஆத்துமாவில் செய்தபாவத்திலிருந்து நீங்கவேண்டில், அது ஆத்துமாவின் தன்மையை அல்லது தன்மையே அறியவேண்டும். அது தன்மையறிந்தால், தலவாணக் காணலாகும். அப்படிக்கண்ட பேர்களுக்கு இரட்சிப்பையும் மோட்சத்தையும் தேடி அடைவதற்கு ஏதுவுண்டாயிருக்கிற படியினாலே, அது மனம்புத்தி சித்தம், அகங்காரமென்ற அந்தக்கரணத்தையுடையதாக சரித்ததை ஆண்டு நடத்துகிற அருமமும் அழியாமையுமுள்ள வஸ்துவென்றறிந்து கொள்க. க. மோசே, உ. எ. வச.

மேலும் சிவன் மாதந்தீரமிருக்கிற சாதியிரண்டாவதென்னவென்றால், அது சிலவிடங்களில் ஆத்துமா சிவனுக்கும்—சங். எ. கூ. ஆவியும் ஆத்துமாவுமென்று பிரித்துச் சொல்லுகிறபடியினாலே அது உயிரைப்பற்றினதாயும், அல்லது மாங்குத்தைப்பற்றினதாயுமிருக்கிறதென்று சொல்லப்படும்.* அது ஆவியான சரீரம் முந்தினதாயிராமல் சிவனுன சரீரம் முந்தினதாயிருக்கிறது. பிறபாடு ஆவியான சரீரமுந்தின

மனிதன் பூமியின் மண்ணினால் உண்டானவன் சிவாத்துமாவானான். இரண்டாம் மனிதன் வானத்திலிருந்து வந்த கர்த்தர் பரமாத்துமாவானான். க. கொரி. யு. சக. சக. க. தெசலோ. ரு. உக. அவ்வாத்துமா உடலாச்சார்ந்ததோ? உயிரைச் சார்ந்ததோ? அவ்வுயிரைச் சார்ந்ததுயென்றால், அதன் பரதான சத்துவங்களுள் நான்கு, நான்கு, சித்தம், உறுதியென்று சொல்லப்படும். அது மேற்சொல்லியதனங்களாலே வேண்டிதேவ்வெண்டாமையினைண்டு. அவற்றால் மனிதன் சயாதீனென்னப்படுகிறான். இனிச் சிவனில்லாத சாதியாகிய விக்ரகங்களைப்பற்றிப் பின்னாற் சொல்லப்படுமென்றறிந்துகொள்க.

மேலும் அவ்வாத்துமாவின் சத்துவமாகிய மனமானது என்னவென்றால், அது வழியில்லாததுமாய்த் தான் போனதே வழியாய் நல்லோர் சொன்னபுத்தி அறிவுங் கோளமற்றன்னிடத்தில் யோசனையுடையதென அகந்தை, சகிந்தம் இரண்டும் விசாரியாமல் செய்வன். ஒருகோடியானது படருகிறது போல இவர்கள் தனக்குத்தான் இடந்தேடாமல் எங்குஞ்சித்தியோடித்திரிபடியினால் மனசென்னப்படுமென்பதில் எழுவதென்க. அது,

க. புத்தி, சித்தம், அகங்காரமுடையதாய் நன்மை தீமை இன்னதென்று அது பகுத்தறியுந்தன்மையுடையதே மனசென்னப்படும். இதற்குச் சிந்தையென்றும், ஆத்துமாவென்றும், வினாவென்றும் பேர். உ. கொ. கூ. யச. தீத்து க. யு. உரோ. எ. உரு. மத்தே. உ. உரு. உ. இருதயம். க. மோசே, உக, ரு. ரு. மோசே, யச, கூ, கூ, ரூபகம். ஏசாயா, சக. அ. ச. நீணவு. ஏசா. உக. கூ. ரு புத்தி. மாற்கு, ரு. யு. கூ. சித்தம். க. பே. ரு, உ. எ. ஆசை. அப்ப. யச. யச. அதில்,

கவது. புத்தியாவதென்னவென்றால், மனம் புத்தியுமொருமித்துயாதொன்றைச் செய்து முடிக்கிறதும், அது முன்னும் பின்னும் இருக்கிறவைகளையும் காணப்படுகிறவைகளையும் பராபரவஸ்து, இயற்கைப் பொருள்களையுஞ், செயற்கைப்பொருள்களையும், நன்மை தீமைகளையும் வகையறுத்து நிதானத்திவதேயாம். ஆனால் பராபரமுடைய புத்தியளவறுக்கப்படாதது மனத்களுடைய புத்தியளவுள்ளதென்றறிந்துகொள்க

உவது. அக அறிவாவதென்னவென்றால், அது அகவறிவென்றும், புறஅறிவென்றும், தேவ அறிவென்று முவகைப்படும்.

க. அகவறிவாவது, மனசிற பராபரமு பதிக்கப்பட்டதினால் அது மெய்யானதேவனெருவருண்டென்றும், அம் மனத்களுடைய சுபாபத்தினாலும் புத்தியினாலும் இயல்பாய் வந்த காரியங்களையும் நடந்துகாரியங்களையும் இனி நடக்கப்போகிற காரியங்களையும் அறிவதே அகஅறிவென்று சொல்லப்படும்.

உ. புற அறிவாவது, பஞ்சேந்திரியங்களினால் பராபரமுடைய அதிசனமான இலட்சணங்களாகிய அவருடைய நித்திய வல்லவததுவகு தெய்வ தத்துவமும் உலக சிருட்டிப்பு முற்றுகொண்டு செய்கிறகைகளினால் உணர்வுகூடு காணப்படுகிறதே புறஅறிவென்றுசொல்லப்படும்.

கூ. மனத்களாற் காணப்படக்கூடாத அறிவேதேவ அறிவென்றும்—முற்றுகொண்டு சொல்லப்படும். க. சாமு—உ. கூ. இதில் எழுவகை அறிவுண்டு.

க. இயல்பான அறிவு. உரோ. க. உக. உ. யூ. உ. நன்னறிவு. மோசே, கூ. ரு. கூ. ரு. வினாறிவு. க. கொரி. அ. க. ச. மெய்யறிவு. உரோ. கூ. உ. ரு. ஞான அறிவு. உ. கொரி. உ. யச. கூ. கூ. அ. ஏ. ஏசா. ரூ. யச. உ. பேது. க. ரு. கூ. கூ. புத்தி. தான். ச. கூ. எ. நியாயம். க. பேது. ரு. கூ. யு.

கூ. மனது. சித்தமாவதென்னவென்றால், மனத்களைய சித்தம் தேவ ஆவியாற்றாண்டப்பட்டாலொழிய ஞானநன்மைகளாததெரிந்து கொள்ளுகிறதில்லை. உரோ. அ. எ. அ. சங். ரூ. கூ. சித்தம் பாவத்திலே யடிமைத்தனத்திற்கு குட்பட்டிருக்கின்றது ஆகையால் அந்த அடிமைத்தனத்தில் நின்று விடுவதெய்யப்படும் பரியந்தம் புண்ணியத்தெவ்வரும்பாது. யோசுவா. யு. ரு. பீ. உ. யக. அது வேண்டிதேவ வேண்டாமையாகிய குணங்களையுடைய அந்தக் காரணமே சித்தமென்றுந், திருவுளம், அல்லது, பராபரமுடைய சித்தமாயிருக்கின்றது.

க. அவருடைய தீர்மானத்தையும், க. மோசே.

யக. உய. ஏசா. சக. ய. ஏபே. க. யக. யஉ, உரோ. கூ. யக. உ. அவர் அருளிச்செய்த வேதப்பிரமாணங்களையும், மத். எ. உக. உரோ. யஉ. உ. தீமோ. கூ. யக. யச. கூ. அவருடைய இஷடத்தையுங் குறிக்கும். ஏசே யச. உக. மத். உக. கூ. உம்முடைய சித்தத்தின்படியாவதாகவென்றறிந்துகொள்க. (இன்னும் வரும்.)

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், துணைசாஸ்னம் பங்கு. மூ. ௨௫.

பாரசீகாவின் தேசத்திலிருக்கும் நெஸ்தோரியர் என்னுஞ் சாதியாருக்குள் உண்டான மார்க்க எழுப்புதல்.

துணைசாஸ்னம் ஆண்டு, ஆவணிமாதம் பதினாறாம் நேதே பிரசுரஞ்செய்யலான உதயதாரகையில், பாரசீகாவின் தேசத்திலிருக்கும் நெஸ்தோரியர் என்னுஞ் சாதியாருக்குள் உண்டான மார்க்கவெழுப்புதலைப்பற்றிச் சிறிதுகாரியஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட எழுப்புதல் இன்னமும் அச்சாதியாருக்குள் நிலைகொண்டிருக்குதென்று முன்னந்தக்காரியத்தை எழுதிவரவிடுத்த துரைச்சாண்தானே இந்தக் காரியத்தையும் எழுதியனுப்பினார். முப்பதுமுப்பத்தைந்து வருடக்காலமாக இந்த யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சிலசேஷம் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட மார்க்கவெழுப்புதல் இவ்விடத்திலுள்ள தமிழ்ச்சனங்களுக்குள்ளும் உண்டாகும்படி கிறிஸ்தவர்கள் சகலருமொருமித்து மகா அவாவுடன் ஆண்டவனையார்த்துத் ததிசெய்யவேண்டியதவர்கள்கடமையாயிருக்கின்றது. இக்கடிதத்திற்கண்டபிரதான காரியங்களாவன,

எனதன்பான சகோதரீயே,

சித்திரமாதம் பதினாறாம்நேதே நான் உமக்கெழுதிய கடிதத்தில் எங்களுக்குள் உண்டான பெரிய எழுப்புதலைப்பற்றிநான் உமக்குச்சிறிதுகாரியத்தை அறிவித்திருக்கிறேன். அக்காக்கித்தல் அடங்கியவைகளை நீர் வாசித்தமாதத்திரத்தில் நீர் அவைகளைப்பற்றிச் சந்தோஷங்கொள்வதுமன்றி இன்னமும் ஆண்டவன் எங்களுடைய இருக்கிறோரென்பதை அறிவருகிறது உமக்குச் சந்தோஷமாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நானிற்றமுன் உமக்கெழுதின கடிதத்திற்காட்டிய பெண்பிள்ளைகள் சகலரும் பள்ளிக்கூடத்தை முடித்து விட்டுக்குப்போகமுள்ளவரும் மிகவும் எழுப்பப்பட்டவர்களாயிருந்தார்கள். நான் பிள்ளைகளை விட்டுக்கனுப்பிவையாமல் அவர்களை இன்னமும் பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து படிக்கச்சொல்லிச் செய்யநினைத்தும், எனக்குப் போதுமான சுகம் போதாததினால் அங்குக்குச் சமமானமான இவைத்தேனே. ஆட்டுக்குட்டிக்குச் சமமானமான இவதச் சிறுபிள்ளைகள் பொல்லாத உலகத்தார் சோதனயிற் சிக்கும்படி அவ்வளவு சீக்கிரம் அவர்களைப் பள்ளிக்கூடத்தால் விடுகிறதும் மனதிற்கு மகா அக்கந்தான். ஆகிலும் என்னசெய்யலாம், ஆண்டவன் சகலவற்றையுமறிவார். தம்முடையவர்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவார், மறுபேருக்காகப் பிரயாசப்படும்பொருட்டு இப்பிள்ளைகள் தங்கள் விட்டுக்குப் போயிருக்குர்கள். இவர்கள் தங்களுக்குள் பெற்றுந் உறவுமுறையார் அசலகத்தார் சகலருக்காகவும் பிரயாசப்படுகிற பத்திவாராக்கியத்தைக்காண்பது மனதிற்குமெத்தவெழுப்புதல். நெஸ்தோரியப் பெண்கள் தங்கடங்கள் வயலுக்குப்போய் வெட்டிக்கொத்தி முந்திரிகைமுதலிய பயிர்வருக்கங்களை நுகிறபோகத்தில் நானும் இப்பெண்பிள்ளைகளை விட்டுகிறபோகத்தில் அவர்களும் மேற்குட்டுக்கு அனுப்பிவைத்ததினால் அவர்களும் மேற்குடிய பெண்களுடன் கூடிக்கொண்டு வயலுக்குப்போய் அங்கே கொஞ்சங்குறைய ஒவ்வொருவரும் அவர்களுக்கு இரட்சிப்பின்புறியைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வித்ததைப்பற்றிப்பேசினதும்மன்றிச் சிறிதவே நான் முழுவதும் தங்கள் வேலைப்பாக்குகளை விட்டு எல்லாரும் ஒருமிக்கக்கூடிச் செபம்பண்ணி வந்தார்கள்.

எங்களுடைய ஆண்பிள்ளைச் சாத்திரப்பள்ளிக்குடத்துப்பிள்ளைகளும் அடிமாதத்தில் அவர்கள் விடுதலையாய் விட்டுக்குப் போகமுள்ளவரும் தெய்வபத்திக் குறித்தவ தன்மையையுடையவர்களாய் இருந்தார்.

*ஓராட்டைக் கொன்றபோது அதின் உயிர் போய் விட்டதுக்கப்பால் அவ்வாட்டை உரித்துத் துண்டாத்துண்டமாய் அறுத்துக் கூறுபோடுமபோது, அந்தக் கறித்துண்டம் துடிக்கிறபடியினால் சிவனிருக்கிற சாதிரி இரண்டுண்டென்றுவிளங்குகின்றது.

கள். அவர்கள் வீட்டிற்குப் போய் விடுவதையாயிருக்கையில் அவர்கள் பட்ட பிரயாசம் மிகவுஞ் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதாயிருந்தது. எப்படியெனில், அவர்கள் தங்கள் பிதாமாதாவுடன் கூடிக்கொண்டு தங்கள் வயலண்டைபோய் அங்கே அவர்களுக்கு வேலைசெய்து உதவிபண்ணினதும்மன்றிக் கிறீஸ்துநாதருக்காகவும் பிரயாசப்பட்ட அவர்களுக்கு வெகுநேரமிருந்தது. இன்னமும் கொஞ்சநாளாயிருந்துள்ள எங்களுடைய இரண்டு பள்ளிக்கூடமும் வந்து கூடும்படியென்று எண்ணியிருக்கிறோம். குணப்பட்டுத் தேவபத்தியடைந்தவர்கள் எப்படிச் சிவிப்பார்கள்? குணப்படாத பிள்ளைகள் எப்போ ஆண்டவருடனே சேருவார்கள். நான் விசுவாசத்திற்குப் பட்டும்படி எனக்காகச் செம்புண்ணும்.

மேலும் அந்தந்தக்கிராமங்களில் உண்டுபட்ட எழுப்புதலைப்பற்றியும் நானுக்குச் சித்திமாமாதத்தி லேழுழியகாகத்திற்குச் சிலகாரியத்தைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறேனென்றுந்ணக்கிறேன். சீயோகுதோபா என்னுமோர்கிராமத்தில் ஆறுபேரளவுக்கு மரணவாசலுக்கடந்து சீவவாசலுக்குப்பட்டு விட்டார்களென்று போதைய அத்தாட்சியைக்காட்டுகிறார்கள் இன்னும் வளவுபேர் சீவவாசலுக்குப்பட்டதயாராயிருக்கிறார்கள் முன்னே மனிதர்துடித்துவெறித்துக் கிடக்கின்றவயல்களெல்லாம் இப்பொழுது செபுலஸ்தோத்திரத்திற்கானவிடங்களாய்விட்டன. சூழித்திக்கிற களத்திற்கருகே சில அறைகளை உபபட்டியாலுண்டு பண்ணியவைகளுக்குள்ளேபோய் வெகுநேரஞ்செய்த பண்ணிவருகிறார்கள்.

சோம்பறையென்னுங்காலம் ஒழிந்துபோயின, சீவனீனப்படுமெங்கே யகப்படுமென்று வெகுநேரத்ததத்தமிட்டுக் கேட்கிறார்கள், இப்படிச் சத்தமிடும் வேளையிலும் அப்படிப்பட்ட இடத்திலிருப்பது எவ்வளவுசந்தோஷம்.

பிறகிட்டகோடைகாலத்தில், பாரிசாவிலிருந்து இருபத்தைந்தாமியில் தாரமாய்க், தேகேவார் என்னுமோர் நாட்டில் மெஸ்தர் இன்றிறேற்கிங் என்பவருடைய சமுசாரத்திற்கு போய்மகே நான்வென்றுகிழமை சஞ்சரித்தேன் அந்நாடுகூட்டல் என்ற வேட்டிருக்கிற நாடாயிருந்தும் ஆண்டவனுடைய வாப் பிரசாதத்தால் நாங்கள் யாதொன்றுக்கு மஞ்சரமலிட்டமாய்நாட்டிற்குப் பிரயாசப்படுகிறோம். இவ்விடத்திலுள்ள இக்களென்ற ஓர் உபதேசி பள்ளிக்கூடத்திற்குப் படிக்கவந்திருந்த தன்புத்திரி ஒருத்தியைப்பார்க்க வந்திருந்தமயத்தில் குணப்பட்டுக் கொஞ்சங்குறைய அப்போஸ்ததலருடைய பத்திக்குச்சமாமமாய் தன்சனத்துக்காகப் பிரயாசப்படும்படி புறப்பட்டுப்போய்விட்டார். இவ்விடத்தில் ஆத்தமவிசாரணை மித்தியாய் உண்டுபட்டிருக்கின்றது. பத்துப்பள்ளிநீண்டு போரளவுக்கு குணப்பட்டுமிருக்கிறார்கள். ஆண்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள் இரண்டுபேருடைய பிரயாசத்தாற் “கோவா” என்னுங் கிராமத்தில் வெகுபேர் குணப்படுதலுக்கேதுவாய் இருந்ததமன்றி அனேகர் தங்கள் ஆத்தமத்தினிமித்தம் கவலைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

யாழ்ப்பாணம்.

கனம்பொருந்திய சாமுவேல் குட்டிற்குச் உவ்றில் சீ ஐயருடைய மரணம். இந்த ஐயரவர்களுக்குச் சமுசாரமும் பிறகிட்ட தைமாமம் பதிவணந்தார்தேதி வெள்ளிக்கிழமை இவ்விடத்தை விட்டுச் சரிசரக்கத்துக்காக மதரைக்குப்போயிருந்தது சகலருக்குத் தெரியவரும். அவர் மதுரைக்குப் போய்ச்சேர்ந்து அதற்குப் பாலிருக்குத் திண்டுக்கல் என்னும் ஊருக்குப் போய் அவ்விடத்திலுள்ள அமேரிக்கன் குருமாருடைய வீட்டில் இருக்கையிற் தாபசரமடைந்து கொடுத்த மருந்தையுங் கோளாதுபடி வியாதிவருகக்கொண்டதில் அவர் இந்தமாதம் பத்தாந்தேதி புதன்கிழமை இவ்வுலகைவிட்டுப் பரலோகமடைந்தார். இவருக்குண்டான துன்பம் மகா உபாதியுள்ளதாயிருந்ததால் அவர் அடிக்கடி மதியமங்கி இவ்வுலக அறிவு அவருக்குச் சற்றெனக்கிலும் இல்லாததுபோகிலும் புத்தியெரு தேறிந்து இவ்வுலக அறிவு வந்தவேவளையிலல்லாங்கிறீஸ்துநாதர் மாத்திரமே சகலபரிபூரண மீட்டரென்றும் பாவிக்குக்கு இரட்சகரென்றும் சொல்லத்தக்க அவ்வளவு விசுவாசத்தை மரணத்தறுவாயிலுள்ளவரே இருந்தார். அப்படியே அவர் சீநேக்கிற் சகலரும் அவர் முற்றுத்தன்னை ஓறுத்துத் தீவ்விய எசமானாகிய கிறீஸ்துநாதருடைய இராச்சியமெங்கும் பரம்புப்படிக்கான விருப்பங்கொண்டுமகாபத்திவைராக்கியத்துடனும் நன்னம்பிக்கையுடனுங் கிறீஸ்துநாதருக்குப் பிரயாசப்பட்டாரென்று நீண்டது நல்ல ஆறுதலைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர் தமது மீசியோனுத்தியோக விருத்தியை நேசித்ததமன்றி, இவ்வுரவர்களுக்கானவைகளைத் தேட முயற்சிப் படுகிறதில் மகாவிழிப்புள்ளவராயும் இருந்தார்.

ஆனாலும் ஆண்டவன் எங்கள் எண்ணம்போலோ

ன்றையும் நடப்பிக்கிறவரல்ல. அவருடைய வழி எங்கள் வழியைப்போலும்ல்ல. இதிலும் அதிகமுன்னத மகிமைபொருந்திய இடத்துக்குவரும்படி ஆண்டவன் தமது அடியவனை அழைப்பது அவருக்குச் சித்தமாயிருந்தது. அவர் இவ்வுலகத்தில் இன்னுஞ் சிலகாலமிருந்து கிறீஸ்துநாதருக்காகப் பிரயாசப்பட்டவரும் மீசியோன்காரியத்தில் நல்லாலோசனையைச் சொல்லிக்கொடுக்கவும் ஆண்டவன் அவருக்கிடம்வையாதுபோனதால்தன்மீதும் நாங்கள்மகா விதனங்கொண்டாலுமென்னசெய்யலாம்—அவருடைய பெண்சாதிபிள்ளைகளுடைய உபத்திரவத்தினிமித்தம் நாங்கள் துக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தாலும் காலஞ்சென்றுபோன இந்த ஐயர் நிமித்தம் நாங்கள் துக்கப்படவேண்டிய நியாயமில்லை. ஏனென்றால், நாம்முன் சொல்லியபிரகாரம் ஆண்டவன் அவரைத் தமது சனத்துக்கென்றயத்தம் பண்ணிவைத்த இடத்துக்குப் போய் அங்கே துன்பமின்றி முதலிய சகலவுபத்திரவங்களிலுமிருந்து நீக்கி விலக்கி ஆறுதலையடையும்படி அவரைத் தூக்கியெடுத்துக்கொண்டார். — அவர் போயிருந்தாலும் அவர் இவ்வுலகத்திற்குச் செய்தவைத்துப்போன கிரியைகள் சதாகாலமளவுக்குமொழிந்துபோகாமல் சிலையிலெழுத்துப்போல நீலநிற்கும். ஆகையால் அவர் வெகு தூரத்திலிருந்து இவ்விடம்வந்து இவ்வளவு வருடக்காலமாக விரைத்த விரைகள் முறைத்து வேருன்றி ஆண்டவனுடைய மகிமைக்கானபலனைக் கொடுக்கும்என்று நம்பி ஆறுதல்கொண்டிருக்கிறோம்.

கற்பித்தான ஈல்ஸ் என்பவர் “மகமதுவிஷா” என்னும் பேரைப்பொருந்தியதாய் எழுநூற்றைம்பது தன் (Ton) பாரங்கொண்டதாயுள்ள ஓர் பெரிய கப்பலைக்கொண்டுவந்து தொண்டைமனறா என்னும் ஊரிற்குச் சமூத்திரத்திலிட்டு இரண்டேரு கிழமையாகக் கற்குத்தாவுக்கு ஆயிரந் தன்னுக்கு மேலதிக பாரங்கொண்ட இப்படி ஏற்றி இரண்டேரு நாளைக்குள்ளே வங்காளம்போக ஆயத்தமாயிருக்கிறார் இவ்விதப்படுப்பமான பெரியஉரு இதற்குமுன்னொருக்காலம் இவ்வுருக்கு வரவில்லைப்போலே.

கற்குத்தாவுக்கு மறு இடங்களிலிருந்து ஏற்றப்படும் இப்புக்கள் சகலத்திலும், யாழ்ப்பாணத்தில் விவரத்து அவ்விடத்திற்கேற்றப்படும் உப்புமெத்த நல்ல உப்பென்று கற்குத்தாவினுள்வார்க்கள் வெகுநேரமுடைய எண்ணையாயிருப்பதால் வியாபாரிகள் இளக்கரித்துப் போகாமல், கற்குத்தாவுக்கு யேற்றிக்கொண்டு போவார்களென்றுநினைக்கவேண்டியிருத்தது

மரணவிசாரணை. சாவுசச்சேரியைச் சேர்ந்த மீசாவல என்னுங்கு துரிச்சியில், இந்தமாதம் ஆறுந்தேதி கழுத்திற்கு யிறுப்போட்டித் தாங்கிச் செத்த ஒரு இடம் பெண்ணப்பற்றி விசாரணைபண்ணினார்கள். அது காரியத்தைப்பற்றிய தீர்மானம் என்னவென்று எங்களுக்குத் தெரியாது. காலஞ்சென்றுபோன இந்தப் பெண் ஏதோ தன் புருஷன்பேரின் கொண்டிருந்த பகையினிமித்தம் தாங்கிச் செத்தாளென்று நெண்ணவேண்டியது.

கொழும்பு.

ஒடிப்போன கணக்கப்பிள்ளை அகப்பட்டது. கொழும்பில் ரெகுத்தனயில் வெகுவெகு களவுகள் பண்ணி மித்தியான பணத்தையும் களவெடுத்துக் கொண்டு வடகரைக்கோடிப்போன சிறப்புருவைப் பற்றிப் பிறகிட்ட சஞ்சிகையின் சொல்லியிருக்கிறது உங்களுக்கு நீணப்பாயிருக்கும். இப்படி ஒடியோட்டம்பிடித்த இந்தச் சிறப்புருவ நாகப்பட்டினத்திலே பிடித்துக்காவல்பண்ணித்திறும்புவிங் கொழும்புக்குக் கொண்டுவந்துஅங்கேவிளங்கும்படி மறியப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறென்று சகலருமிருந்துகொள்ளுங்கள்.

மேலும் இவனோடேகூடிக் களவெடுத்த இன்னுஞ்சிறிய உத்தியோகவெதர்களுமகப்பட்டிருக்கிறார்களென்றும், அவர்களைவெதர்குத் தோடிப்போன பணமவக்குச் சரிக்கட்டிக்கொடுக்கவனுக்கியாதாமொரு ஆக்கினை அபராதஞ் செய்யாதபடிக்குத் தடைபண்ண அனேகர் அவனுக்குவாரப்பாடாய் முயன்றிருக்கிறார்களென்றுத் தெரியவந்தது—ஆகிலுங்கோவரணமேந்தார் இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளுக்கு இடங்கொடுத்து அத்தாபத்தங்களைத் தானே இகழ்ச்சிக் கிடமாகிக்கொள்ளுவார்களென்று நாம்நினைக்கவில்லை. அவனோடுகேடு செய்யவில்லையே—அவனோடுத்துப் போனபணமெல்லாங் செட்டிகுண் கையிலிருக்குதே பின்வையவனை ஆக்கினைபண்ணுவதற்கென்னநியாமமென்று சிலர்சொல்லுகிறார்கள். யாதொரு கேடுஞ்செய்யாதவன்பணத்தையுமெடுத்துக்கொண்டோடினதென்னநியாயம்.

கறுவாப்பட்டைக்கு வெகுதாலமாகப் போட்டிரு

ந்த தீர்வை ஆயத்தைக் கோவரன்மேந்தார் சீக்கிரம் விலக்கிவிட எண்ணியிருக்கிறார்களென்றுகொழும்புப் புதின்பத்திரிகைகளினுற் றெரியவந்தது.

மதுரை.

இவ்விடத்திற்குப் பெய்த மழையினால் யாதாமொரு பலனுமில்லை—வேழாண்மைப் போகத்துக் கடுத்த மழையெய்யவில்லை. திருச்சிநுப்பள்ளி தஞ்சாவூர் முதலிய தலங்களிலே இம்முறைவேழாண்மைவிளைச்சலதிகப்பட்டிருப்பதால் மதுரைக்குங் கோயம்புத்தாருக்குமவ்விடங்களிலிருந்துநெல்லுமரிசியும் ஏற்றப்பட்டு வருகின்றன, ஆகையால் திருநெல்வேலி கோயம்புத்தார்சேலம் மதுரைமுதலியதலங்களாற் கோவரணமேந்தாருக்குப் போகவேண்டிய பணவரவு அதிகந் தாழ்ச்சிப் பட்டுப்போகஏதுவாயிற்று.

தருமப்பயன்.

ஏற்பதிலுமிவது உத்தமமென்றுஎங்காளண்டவராகிய யேசுக்கிறீஸ்துநாதர் திருவுளம்பற்றியிருக்கிறார். இவ்விடம்பரம் சத்தியமென்று அனேகமாயிரம்பேர் தங்கள் சுய சரித்திரத்தினுற்றிட்டமாய் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஏற்பதிலும் ஈவது உத்தமமோ அல்லவோ வெண்பதை அறியும் பொருட்டு அனேகர் பிறருக்கிந்து அத்தால் ஏற்பதிலும் ஈவதுத்தமமென்று அறிந்து கொண்டார்கள். இதை நுபிக்கும்பொருட்டானே உதாரணங்களைக் காட்டலாம்.

அமேரிக்காதேசத்திலிப்பொழுது ஒரு கிழட்டுத்தரைகன் நக்கிறார்—குருமாரைப்பிறவுருக்கனுப்புஞ் சங்கத்திற்கு நன்கொடையாகப்பணங்கொடுத்தவர்களில் இவரைப்போல ஒருவருங்கொடுத்திருக்கக்காணவில்லை. தாண்டாடோறுமுண்குஞ் சாப்பாட்டால் தனக்குண்டாகும் இன்பத்திலும் மறுபேருக்குக் கொடுத்ததுண்டாகும் இன்பம் அதிகமென்றொருமுறை இவர் தன் வாயாலே சொல்லியிருக்கிறார். இவர் தோடக்கத்திற்கு கொஞ்சந்நகொடைக்கொடுத்துவந்தார். அப்படிக்கொஞ்சங்கொடுத்தும் அவருக்கு அதிகஞ் சந்தோஷந் தலைப்பட்டதால், அவர் கொஞ்ச ஆலதிவாணியிருந்தாலும் படிப்படியாய் அதிகங்கொடுக்கத்தொடங்கி அஞ்ஞானிகளுக்குச் சவீசேஷத்தை அனுப்பும்படிக்கு வருடமொன்றுக்கு அனேகம்பணங் கொடுத்தனுப்புக்கிறார்.

இன்னுமறுபத்தொன்பது வயசுள்ள ஓர் கைம்பெண் சொல்வதென்னவெனில், “நான் சாதுந்தனைக்கும் சாப்பிடும்படி என் புருஷன், உதும். இறைசாலையாய் தனது கமத்தையும் எனக்கென்று விட்டிருந்துவிட்டார். அந்தப்பணத்தையெடுத்துநான் கடவுளுக்குக்கொடுக்கும்படி தீர்மானம்பண்ணினேன். அவருடையகட்டவணப்படி அப்பணத்தில், ரூ. இறைசாவலப்பிரதேச மீசியோனுக்கும், ரூ. இறைசாவலச் சுயதேச மீசியோனுக்கும், ரூ. இறைசாவல வேதாகம சங்கத்திற்கும், ரூ. இறைசாவலப்பள்ளிக்கூடப்பாவிப்புக்கும், உா. இறைசாவலத் துண்டுப் புத்தகத்தை அச்சடிக்குஞ் சங்கத்தாருக்கும், ரூ. இறைசாவலக் குடபதிகளை ஏற்றுஞ் சங்கத்தாருக்கும், ரூ. இறைசாவலக் கப்பலோட்டிச் சங்கத்தாருக்குக் கொடுக்கும்படி தீர்மானித்து இப்பணமெல்லாவற்றையுமெடுத்துத் தீர்வியசாவலயில் வட்டிக்குப்போட்டிருக்கையில் வட்டிக்குப்பொருந்திப் பணம்வாங்கினவர்களின் சிலர் தங்கள் கடனை இறுக்கவியலாமற் போனதால், உா. இறைசாவலயல்லாமல் மற்றும் பணமெல்லாவற்றையுமிழந்தபொனேன். இப்படி நட்டமெனக்கு விழந்தும் பிறகிட்ட பத்து வருடத்திற்குள்ளே பிரதேச மீசியோனுக்கு, சாருய. இறைசாலும், சுயதேச மீசியோனுக்கு, ரூ.ரூய. இறைசாலும், பள்ளிக்கூடப் பாவிப்புக்கு, ரூ. இறைசாலும், வேதாகம சங்கத்திற்கு, உா. இறைசாலும், சிறுபுத்தக சங்கத்தாருக்கு, ரூ. இறைசாலும், குடபதிகளை ஏற்றுவிக்குஞ் சங்கத்தாருக்கு, ரூ. இறைசாலும், கப்பலோட்டிச் சங்கத்தாருக்கு, ரூ. இறைசாலும், கொடுக்க ஆண்டவனுக்குப்பண்ணினார். இப்பணமெல்லாமெனக்கவனிக்கெடுத்ததென்றிங்களைக் கேட்டீர்கள். நான் சாப்பிடவேண்டிய பதார்த்தத்தை ஓறுத்துச் சாப்பிட்டதினாலென்று சிலர் சொல்லிர்களாக்கும். அப்படியல்ல; ஏற்பதிலும் ஈவது உத்தமமென்றெண்ணுகிறேன். ஒரு சட்டடைக்கு, உய. இறைசாலும், பொன் வெள்ளிக்கம்பிகட்டின மூக்குக் கண்ணாடிக்கு இன்னும், உய. இறைசாலும் கொடுத்த வாங்கினாலும் இற்றைக்கு, உய. வருடத்திற்கு முன்னே, அ. இறைசாலுக்கு வாங்கின இந்தச் சட்டடையையும், உ. இறைசாலுக்கு வாங்கின இந்தக் கண்ணாடியையும் நான் பாவித்துவருகிறேனென்றார்.

பின்னை ஏற்பதிலுமிவது உத்தமமென்றுந்நந்த சகலரும் சவீசேஷ பிரபலியத்தின்பொருட்டுத் தங்களாலியன்றதைக்கொடுப்பதுண்டானால் எவ்வளவு சீக்கிரம் இவ்வுலகம் ஆண்டவனைப்பற்றிய அறிவினில் நிரப்பப்படும்.

MORNING STAR.

Jaffna, 25th March, 1847.

OBITUARY.

THE REV. S. G. WHITTLESEY.—This loved and valued associate of our missionary labors, rests from all earthly toil. The illness with which he was taken at Dindigal, as mentioned in our last, proved to be a severe attack of inflammatory fever, which resisted all remedies, and bore down his too susceptible frame to the grave. He died on the 10th inst. at the residence of Rev. Mr. M' Mellen, American missionary. His illness was very distressing, and at the last his mind was often wandering; but when in possession of his reason, his faith in Christ as the only and all-sufficient Redeemer and Savior of sinners, was conspicuous. His friends have, however, fuller consolation, from the reflection that in his missionary life he was a bright example of zeal, fidelity, and full-hearted-devotedness to the cause of his Divine Master. He loved the missionary work, and was unsparing in his efforts to qualify himself for extensive usefulness among this people. But "the Lord's ways are not as our ways." He has seen fit to remove his servant to a higher sphere. We mourn the loss of his valuable labours and counsels to the mission—the want of his pure and profitable companionship to his fellow labourers, and deeply sympathise with his bereaved partner and children in their affliction; but for himself, we cannot but rejoice that he has entered into the "rest that remaineth for the people of God." His works will long remain a sweet savour of his memory, and we hope and pray that the good seed which has been sown by him beside many waters, may by this event, be made to strike root downward and bear fruit upwards to the glory and praise of divine grace.

Mr. Whittlesey arrived in Ceylon in April, 1842.

"Live, live for God,
And toil a world to save;
Live, live for God,
Nor heed the coming grave;
The time, the place, the way,
He knows them all;
Do well thy work do-day
And wait his call."

SIGNS OF THE TIMES.

[Continued from page 19.]

3. *The Progress of Knowledge.*—This is another manifest sign of these latter days. There is greatly increased activity of mind. It is literally true, that "many run to and fro, and knowledge is increased." Not only is steam subjected to the power of man, so as to put in motion iron-horses with numerous cars attached, at a velocity, sometimes of a mile a minute, and immense steam-ships, going through the water against wind and tide more rapidly than any sailing vessel could usually make a messenger; and among other services is employed with both—thus bringing India within a month's journey of England and narrowing the passage across the Atlantic to some twelve days—but the lightning has been made a messenger; and among other services is employed to outrun thieves, so that they have small chance of escape. By the Electro Magnetic Telegraph space is annihilated, and information instantly communicated hundreds of miles. Could the wires be laid, we might at Madras converse with friends in London more readily than can our worthy Master Attendant with the ships in the roads.

The Telescope has been so improved that Astronomers are able to examine the topography of the earth's satellite and to distinguish any object, it is supposed, more than 100 feet high. They discover no appearance of an atmosphere, no water, no vegetation, no signs of living creatures, but masses resembling volcanic rock or lava, and fragments of a world in ruins. The "man in the moon," so long talked of, it seems is not there; and we are ready to ask what can be the cause of the apparent desolation of this fair planet? A new planet has also been discovered, and it has been ascertained that fixed stars have disappeared, being probably burnt up. If they were suns to system of planets, what has become of these worlds?

But to return to earth, and more practical scenes. The advancement of the Arts which minister to the real or imaginary wants of man, the sciences which increase his power and raise his dignity in the scale of being, and the knowledge of letters so much affecting his happiness and usefulness, is sufficiently great to be marked from year to year.

To instance in one particular, and that more properly within our sphere, the progress of religious knowledge. The Reports of the last May meeting in London, and of religious anniversaries in other parts of the world, are full of evidence that light and truth are going forth in an increasing ratio. The issues of the British and Foreign Bible Society for the year preceding last May, reached the number of 1,441,651 copies, being an increase of half a million on the preceding year, and of nearly three fold in ten years. It is supposed that a million more copies were sent out by other Societies, in the course of the same year. Thirty-three thousand were sold even in France in three months.

The issues of the Religious Tract Society from England alone, amounted in the year to no less than seven million millions of Books and Tracts while there were many millions in other lands—carried forth by Colporteurs into the most destitute places—in ninety-eight different languages. The Free Church of Scotland has 50,000 Subscribers for its cheap publications; of D'Aubigne's first three volumes of the History of the Reformation, 200,000 have been sold in England and America. The fourth volume is likely to have a still wider circulation; of the *Christian Witness* 30,000 are circulated, and 120,000 of the Christian's Penny Magazine, by the same editor.

McCheyne's Life has reached the 15th thousand; some of Mr. Hamilton's tracts the 60th thousand; and valuable books, as Bridges on the 119th Psalm, Martyn's Life, Williams Missionary Enterprises, &c. have had a very great circulation. The Booksellers find it for their interest to send forth spirited and spiritual works of living Authors, and to reprint those of old divines, which in a cheap form, go not only into the houses of the wealthy but into the hovels of the poor.

As to Schools, and the preaching of the Gospel, the progress in many parts of the world is scarcely less satisfactory. Infant Schools, Sunday Schools, Seminaries, Colleges, and Universities are extending the blessing of education, often Christian education, and the Ministers of the Gospel in Christian lands, and the Missionary in destitute places—both of city and country, at home and abroad—are proclaiming the word of life so extensively, that comparatively it may be said "their sound has gone into all the earth, and their words into the ends of the world."

We can only notice in education the singular and striking fact that a Commission has been formed at Constantinople, called the *Council of Sciences and Belle Lettres*, placed under the superintendence and direction of Reschid Pacha the Prime Minister, who has been in London and Paris as a Diplomatist, and Razaat Pacha, to be assisted by Emir Pacha—who was educated at Cambridge—as President of the Council. The object is, the organization of a grand scheme of national Education; and the result will be, so far as successful, the destruction of Turkish Vandalism.

By the progress of knowledge the Ottoman Empire is exposed to two opposing influences of mighty force, by which it is convulsed and will be destroyed—the spirit of the times calling for change, for the adoption of the laws and customs, and enterprise of civilized countries, and the spirit of Mohammedanism fanatically resisting all change. It will yield nothing, and therefore must be crushed, and the Empire with it. The *Janissaries* were a sort of type of Mohammedanism. The father of the present Sultan would reform them, but they would not be remodelled, and in 1826, they suffered a frightful extermination. They had previously resisted the change successfully, and assassinated the Sultan Selim the III. But their hour had struck. Mahmoud forever crushed these praetorian guards, who had been the instruments of a cruel tyranny, but enslaved the tyrant. Mahmoud could reform others, but could not reform himself. He adopted the vices as well as some of the virtues of Europe. He became a drunkard, and died of *delirium tremens*. It remains to be seen what may be the fate of his son Abdul Medjid, the present Sultan, who has received an education superior to most Musselman, has avowed himself the advocate of political reform, and given to his people a sort of *Civil Code*, by a *hatti sherrif* or imperial decree. It is remarkable that he has abolished the penalty of death for apostasy from Mohammedanism.

(To be continued.)

HOW TO DEAL WITH SLANDER.

It has been said by one who was himself most unreasonably calumniated—"A slander that has no truth to support it, is only a great fish upon dry land; it may flounce and fling, and make a fretful pother, but it will not bite you; you need not knock it on the head, it will soon be still and die quietly of itself." The weapons of the slanderer are never more completely foiled than when met by silent contempt. From that impenetrable shield, how often have the envenomed darts rebounded upon the assailant! It was wisely sung by one of our older poets:—

"And I do count it a most rare revenge,
That I can thus with such a sweet neglect,
Pluck from them all the pleasure of their malice;
For that's the mark of all their eginous drifts,
To wound my patience, howsoever they seem
To aim at other objects; which, if missed,
Their envy's like an arrow shot upright,
That, in the fall, endangers their own heads."

SIR EMERSON TENNENT ON MISSIONS.

The following important sentiments, beautifully expressed, are from an Address of Sir J. E. Tennent, some years ago before the Wesleyan Missionary Society, Exeter Hall, London.

It has always appeared to me that the most beautiful form in which Christianity in modern times has exhibited itself is in that of a missionary, who for the first time, sounds the name of a Saviour in the listening ear of the heathen; propounding to him, not the subtle distinctions of sects, not the nice and argumentative difference of Church and Dissent, but the one thrilling message of safety and redemption, and the simple, civilizing, endearing truths of the death and resurrection of a Saviour.

In the Acts of the Apostles,—which by the way, is the first great missionary Report ever published,—we read that that was the principle upon which Peter and his associates commenced their labors, responding to the cry of the awakened thousands on the day of Pentecost,—“Men and brethren, what shall we do?”—not by communicating to them any code of church government, but by pointing out to them the one grand essential: “Repent, and be baptised in the name of Jesus.”

It may be said of missionary labours, as it has been said of British Dominion, that the sun never sets upon their toils, but leaves them in one hemisphere, only to rise upon them in another.

“Far as the breeze can bear the billow's foam
Survey their empire, and behold their home.”

And O what a homage is conveyed in this single fact to the all-sufficient, the all-comprehending genius of Christianity itself! Other religions have had their converts; they have had their followers; but they have likewise had their limits and their locality. The religion of the Buddhist or the Brahmin could no more have found a foundation in the cold forests of the north than the mythology of Scandinavia and the mysteries of Odin and of Thor, could have borne to be transplanted to the Ganges or the Nile. But Christianity, broad, unbragous, all-comprehending Christianity, is excluded from no climate, shrinks from no country as unsuited to its home. To the humblest valley, it is equally accessible as to the widest Empire. Like the tent mentioned in the Arabian tale, that could be put into the compass of a man's hand or expanded till it overshadowed an army, Christianity can be domesticated in the cities of civilization, or extended over the wilds of the aboriginal world. The mythology of Greece and of Rome had its limits and its eras; the worship of Isis and Osiris never migrated beyond the confines of Egypt; the doctrines of Confucius are hemmed in by the walls of China; the tents of Mohammed are confined to the harem and the desert; but Christianity is confined by no limits, it is circumscribed by no geographical lines, it is excluded by no climes, it is repulsed by no barriers of nature or of man. It comes home with equal aptitude to the heart of every denizen of the earth, and with a power that is irresistible; for the word of truth itself has told us, that “neither death, nor life, nor angels nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor any other creature, shall be able to separate man—broad, universal man—from the love” of God, which is in Christ Jesus our Lord.

THE PRIVILEGE OF GIVING.

The Lord Jesus Christ has said, “It is more blessed to give than to receive.” Multitudes have found this declaration to be true in their own history. They have submitted it to the test of actual experiment, and they have thus learnt that “it is more blessed to give than to receive.” Many cases might be quoted in proof of this.

There is an old gentleman, now living, who may be regarded, all things considered, the most liberal contributor which the American Board has ever had. He once remarked that he derived more pleasure from giving than he did from his daily food. He commenced by making very small contributions; but finding his comfort and happiness greatly promoted by his charities, he has advanced step by step, till he now gives, though a man of small property, hundreds of dollars every year, to send the Gospel to the heathen.

A widow, residing at the West, aged sixty-nine years tells her simple story as follows:—“My husband left me two thousand dollars, and the use of the farm during my life. I concluded to give the money to the Lord; and after seeking direction from him, I thought I would give five hundred dollars to Foreign Missions, five hundred dollars to Home Missions, three hundred dollars to the Bible, three hundred dollars to the Education, two hundred dollars to the Tract, one hundred dollars to the Colonization, and one hundred dollars to the Seamen's Society. But the Bank in which part of the money was invested, broke, and persons to whom some of it was lent, took the bankrupt law, and I lost all the money, except two hundred dollars. But notwithstanding these losses, the Lord has enabled me to pay within the last ten years four hundred and fifty dollars to Foreign Missions, five

hundred and fifty dollars to Home Missions, six hundred dollars to the Education Society, two hundred dollars to the Bible Society, one hundred dollars to the Tract Society, one hundred and ten dollars to the Colonization Society, and one hundred and twenty dollars to the Seamen's Society. You may ask how I have done this. Some would say, by denying themselves, but I do not call it so; I feel it to be a blessed privilege. While others give twenty dollars for a cloak, and twenty more for gold and silver spectacles, I wear a cloak that, twelve years ago, cost me eight dollars, and my spectacles cost me three shillings.

If all could "feel it to be a blessed privilege," to give for the spread of the Gospel, how soon would the earth be filled with the knowledge of the Lord!—*Day Spring*.

CAPITAL PUNISHMENT.—Andrew Howard, who was executed at Dover, N. H. on the 8th inst., for the murder of Miss Phoebe Hanson, in his confession, says:

"My conviction is just, my punishment is merited. But had I known that I should have been hung, if I was detected, I should never have committed the deed, which has doomed me, a young man just in the prime of life, to an ignominious death. I supposed the punishment was imprisonment for life."—*Am. Paper*.

JAFFNA SALT.—More than a thousand tons of salt have been shipped within the last two weeks at Tondimannar for the Calcutta market. The *Mahomed Shah*, Capt. Ealls, is now lying there with her cargo nearly in, and will sail, we suppose, in a day or two. She is the largest ship that has visited the place of late years—being 750 tons burthen, and manned by 75 men. We are glad to learn that the quality of salt is regarded as decidedly superior to most, if not to all that is brought to market in Calcutta, and that this, together with the ease of shipping the article at Tondimannar are decided encouragements to the trade.

CORONER'S INQUEST.—An Inquest was held at Misale on the 6th inst. on the body of a young woman found suspended by the neck.—The inquest was adjourned to the 7th. what the verdict was we have not heard. It is supposed however that the woman destroyed herself in consequence of the jealousy of her husband.

CINNAMON DUTIES.—It is said by the Colombo Papers to be the intention of Government speedily to abolish the duties on cinnamon.

THE RUNAWAY SHROFF.—The Shroff of the Colombo Custom House, who after committing sundry frauds and forgeries, took to his heels, was arrested at Negapatam, and has been brought back to Colombo and committed for trial.—It is said some other officials are likely to be found implicated in his practices; and that great interest is being made to have him freed on the condition of his refunding the lost money, but we cannot believe that Government would degrade itself by listening to such a proposal.—It is said he intended no harm; that the money is all in the hands of Chitties, and will shortly be forthcoming.—We suppose he intended no harm (to himself) by running away.

MADURA.—A correspondent of the *Madras Spectator*, under date of Feb. 20, has the following notices.

The rain we have had has done little or no good. There is no fall whatever in the price of grain. Coimbatore and this district are being supplied largely with rice from Trichinopoly and Tanjore, where the paddy crops have been unusually large and good. The defalcations of revenue in Tinnevely, Coimbatore, Salem, and Madura will be very heavy.

PAUMBAN CHANNEL.—The steam *Dredge* has arrived at Paumban, and great things are expected from it, and great things will be accomplished—we hope.—The "*Hindustan*" is not able to go through the passage yet. A Mr. Potter, formerly of the Porto Novo iron works, has been selected to work the steam Dredge, and a better choice could not have been made. He is a steady practical and hard working man, and has had much experience in such work.

THE LOSS OF THE SOUL.

A man may lose property; he may calculate how much; a man may lose friends; he knows how many; but, O, if the soul be lost, who can tell the amount of that loss? If the soul perish, it is an irreparable loss—a loss that cannot be retrieved. A man may lose health, and yet, by the blessing of Providence upon medical aid, he may become more healthy than before; a man may lose property—his all in the world—and yet, by industry, and the smile of Providence, he may become richer than before; a man may lose friends—God may raise up others in their room; but, O, if the soul is lost, it is lost not for a day, a month or a year, but for eternity; and it is that word "eternity," which gives emphasis to bliss or woe, to ease or pain, to hell or heaven. It is eternity which makes a hell of hell, and a heaven of heaven!—*Rev. R. Newton*.

INDUSTRY and Economy will always ensure Competence, and often open the pathway to affluence, and if Integrity be added, to respectability and influence. A man, who lays down a correct line of conduct, and perseveres therein with that patience, fortitude and talents with which he is endowed, will always be successful.

A GOOD STORY.—A few years since, as the Rev. Mr. Gallaudet* was walking in the streets of Hartford, there came running to him a poor boy, of very ordinary first-sight appearance, but whose intelligent eye fixed the gentleman's attention, as the boy inquired, "Sir, can you tell me of a man who would like a boy to work for him and learn to read?" "Whose boy are you and where do you live?" "I have no parents," was the reply, "I have just run away from the work house because they will not teach me to read." The Rev. gentleman made arrangements with the authorities of the town and took the boy into his own family. There he learned to read.

Nor was this all. He soon acquired the confidence of his new associates by his faithfulness and honesty. He was allowed the use of his friend's library, and made rapid progress in the acquisition of knowledge. It became necessary, after a while, that George should leave Mr. Gallaudet, and he became apprenticed to a cabinet-maker in the neighbourhood. There, the same integrity won for him the favor of his new associates. To gratify his inclination for study, his master had a little room finished for him in the upper part of the shop, where he devoted his leisure time to his favorite pursuits. Here he made large attainments in the Mathematics, in the French language and other branches.

After being in this situation for a few years, as he sat at tea with the family, one evening, he all at once remarked that he wanted to go to France. "Go, to France," said his master, surprised that the apparently contented and happy youth had thus suddenly become dissatisfied with his situation—"for what?" "Ask Mr. Gallaudet to tea tomorrow evening," continued George, "and I will explain." His Reverend friend was invited accordingly, and at tea time, the apprentice presented himself with his manuscripts in English and French, and explained his singular intention to go to France. "In the time of Napoleon," said he, a prize was offered by the French government for the simplest rule of measuring plain surfaces of whatever outline. The prize has never been awarded, and that method I have discovered." He then demonstrated the problem to the surprise and gratification of his friends, who immediately furnished him with the means for defraying his expenses, and with letters of introduction to Hon. LEWIS CASS, then our minister at the Court of France. He was introduced to Louis Philippe, and in the presence of the king, nobles, and plenipotentiaries, the American youth demonstrated his problem and received the plaudits of the Court. He received the prize, which he had clearly won, besides valuable presents from the King.

He then took letters of introduction and proceeded to the Court of St. James, where he took up a similar prize offered by some Royal Society, and returned to the United States. Here he was preparing to secure the benefit of his discovery, by patent, when he received a letter from the Emperor Nicholas himself, one of whose ministers had attended his demonstrations at St. James, inviting him to make his residence at the Russian Court, and furnishing him with ample means for his outfit.

He complied with the invitation, repaired to St. Petersburg, and is now Professor of Mathematics in the Royal College, under special protection of the Autocrat of all the Russias!

This narrative the writer has never seen published; but the gentleman who related to him the circumstances attributed the singular success of young Wilson to his integrity and faithfulness.—*American Paper*.

ACKNOWLEDGEMENT

OF SUBSCRIPTIONS RECEIVED SINCE OUR LAST.

E. K. Smith, Esq. Matelle	1 Copy
Mr. Marsillamany Mootocoomare, Trincomalie	1
C. Moodr. S. Poopalapillay	" 1
Mr. Raservarodier Swaminader	" 1
S. Edirmannarsingam, Esq. Colombo	1
A. M. Ferguson, Esq. Colombo	1
R. W. Thompson, Esq. Kandy	1

NOTICE.

IN THE DISTRICT COURT OF JAFFNA:

In the matter of proving the Last Will and Testament of James Thomas Anderson Esq. and A. No. 2316. drianne Gervuida Tous saint his wife, late of Jaffna, deceased.

Probate of the Last Will and Testament of the above mentioned, deceased, having been granted by the District Court of Jaffna to the undermentioned Executors in the said Will, named: All persons having claims upon, being indebted to, or holding property of the said Estate, are hereby requested to send in their claims, pay their debts and deliver over such property as aforesaid to the said Executors on or before the 30th day of April next; after the expiration of which term no claims will be attended to.

PETER FREDERIC TOUSSAINT,
FRANCIS ADRIAN TOUSSAINT,
Executors.

Jaffna, 4th March, 1847.

*Mr. Gallaudet is favorably known to the Public by his philanthropic efforts to promote the instruction of the Deaf and Dumb in the U. S. and by his various publications for youth.—*Ed. M. Star*.

விளம்பரம்.

யாழ்ப்பாணம் டிஸ்த்ரிக்ட் கோட்டா டிஸ்த்ரிக்ட், உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து காலஞ்சென்றுபோன சேம்ஸ் தோமாஸ் அந்தரேசன் துரையுடையவர், அவர் பெண்சாதி யாகிய அதிரிதாவு கேத்தருடாத தோ சேனுடையவும் கடைசிமரணசாதனை தெ ஸ்தமேந்தை ஒப்பினைப்படுத்தி காரியத்தின்,

மேலே பேர்வழிகண்டிருக்கிற காலஞ்சென்றுபோன வர்களுடைய கடைசிமரணசாதனை தெஸ்தமேந்தை வினுடையவர், புரெப்பேற் றென்னும் அத்தாட்சிப்பத்திரம் யாழ்ப்பாணம் டிஸ்த்ரிக்ட் கோட்டா லே சொல்லப்பட்ட மரணசாதனைத்திலே பேர்வழி குறிக்கப்பட்டவர் என்கிய இதன் கீழ்க் கண்டெழுதப்பட்ட மரணசாதனை நடப்பிக்கிற எஸ்கீத்தமாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் சொல்லப்பட்ட ஆதனத்தின்பேரில் யாதொரு உடந்தையுள்ளவர்கள், அதற்குக் கடன்பட்டிருக்கிறவர்கள், அல்லது சொல்லப்பட்ட ஆதனத்துக்குச் சேர்ந்த உடைமைகளைத் தங்கள் வசத்திலே வைத்திருக்கப்பட்டவர்கள் சகலரும், வருகிற சித்திராமாசம், ஈயம், தேதி அல்லது அதற்கு முன்னதாகத் தங்கள் உரித்த உடந்தையைச் சொல்லப்பட்ட மரணசாதனை நடைபெறுவர்களுக்கு அனுப்பிவைக்கவும், தங்கள் கடன்களை இறுக்கவும், மேற் கண்டிருக்கிறபடியே அப்படிப்பட்ட உடைமைகளைச் சொல்லப்பட்ட மரணசாதனை நடைபெறுவர்களுக்கு ஒப்புவித்துப்போடவும் இத்தாற்கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். இந்தத் தவணைக்குப் பின்பு யாதொரு துரதிகள் கவனிக்கப்படமாட்டாது. இப்படிக்கு,

பீத்தர்பிரேதிரிக் தொசேன்
பிரெஞ்சீஸ் அதிரியான் தொசேன்,
மரணசாதனை காரியநடத்தும்படியிய
மிக்கப்பட்டவர்கள்.

யாழ்ப்பாணம், துஅராமசயம். (ஸ்)
பங்குனி மீன் சந்த. தேதி.

விளம்பரம்.

கோயிற் புராணவாரியம் செளந்திரி வசரியுரையும் தனித்தனியே, மீ.க.க்கு ரூபக்கமுள்ள பிரிவு ஒவ்வொன்றாக அச்சிற் பதப்பித்துக் கையெழுத்துவைத்து முன்பணங்கொடுப்பவர்களுக்கு பிரிவு, க.க்கு அனா, ச. ஆக்கிக்கொடுக்கப்படும். இரண்டும் வாங்கி, கழிவுகிடைக்கும். வாங்கப் பிரியமுள்ளவர்கள் தங்கள் கையெழுத்தை இதன்கீழ்க் கையெழுத்து வைத்தவரிடத்தில் அனுப்பலாம்.

இப்படிக்கு,
நல்லூர் கந்தர்குமாரர் ஆறுமுகவர்.